

DÜNYA ZEVKİ İÇİNDE YAŞAYANLAR

Eûzübillâhimineşşeytânirracîm

Bismillâhirrahmânirrahîm.

el-Hamdü li'llahi rabbi'l-âlemin hamden kesiran tayyiben mubareken fihi âlâ külli hâlin ve fi-külli hîn. Ve's-salâtü ve's-selâmü alâ seyyidi'l-evvelîne ve'l-âhirîn Muhammedi-ni'l Mustafâ ve alâ âlihî ve sahbihî ve men tebiahû bi-ihsânin ilâ yevmi'l-cezâ.

سَيَكُونُ فِي آخِرِ أُمَّتِي أَقْوَامٌ يُزَخِرُونَ مَسَاجِدَهُمْ،
وَيُخْرِبُونَ قُلُوبَهُمْ، يَتَّقِي أَحَدَهُمْ عَلَى ثَوْبِهِ مَا لَا
يَتَّقِي عَلَى دِينِهِ، لَا يُبَالِي أَحَدُهُمْ إِذَا سَلِمَتْ لَهُ
دُنْيَاهُ مَا كَانَ مِنْ أَمْرِ دِينِهِ. كَفِي "تَارِيخِهِ" عَنِ ابْنِ
عَبَّاسٍ.

Se-yekûnu fî âhiri ümmetî akvâmun yü-zahrifûne mesâcidehüm, ve yuhribûne kulûbehüm, yettekî ehadühüm alâ sevbihi mâ lâ yettekî alâ dînihi, lâ yübâlî ehadühüm izâ selimet lehû dünyâhu mâ kâne min emri

dînihi.¹ *Sadaka rasulullah fimâ kal ev kemâ kal.*

Emmâ ba'dü: Fe-kâle resulullah sallallahu aleyhi vesellem kemâ revâhu'bnü abbâsi radiyallahu anhuma.

İbn-i Abbas *radiyallahu anhuma*'dan rivayet olunduğuna göre; [Peygamber] Efendimiz buyurmuş ki:

a. **Ahir Zamanda Çıkacak Bazı Topluluklar**

Se-yekûnu fî âhiri ümmetî akvâmun.

Benim ümmetimin ahirinde, sonunda birtakım insan grupları türeyecek. Kavim dediği, yani ırk demek değil. Bazı insan toplulukları türeyecek ki;

Yüzahrifûne mesâcidehüm.

Mescidlerini süsleyecekler. Ziyetlendirecekler. Türlü türlü ziyetlerle ziyetlendirecekler.

Ve yuhribûne kulûbehüm.

¹ Ali el-Muttakî, *Kenzu'l-ummâl*, X, 205, r. 29088. Ramuzu'l Ehadis, 3766.

Ama Kalplerini harap bırakacaklar. Kalplerini süslemeye dikkat etmeyecekler. Kalpleri harap, perişan [olacak].

Kalp ne demek?

Gönül, İç dünyası demek. İç dünyaları, kafaları, zihniyetleri, maneviyatları, perişan ama mescidleri süslü püslü [olacak].

Yettekî ehadühüm alâ sevbihi mâ lâ yettekî alâ dînihi.

O kavme, o topluluklara ait insanlardan birisi elbisesini koruduğu kadar dinini korumaya dikkat etmeyecek. Aman elbisem çamurlanmasın, kirlenmesin, yırtılmasın, takılmasın diye elbisesine dikkat ettiği kadar dinine dikkat etmeyecek.

Dini elden gidiyormuş, günaha giriyormuş, sevapları kaçıyormuş, vazifeleri yapmıyormuş. Hiç umurunda değil. İslam'ın onun nazarında elbisesi kadar kıymeti yok. Elbisesine dikkat ediyor, özeniyor, bezeniyor, süslüyor, ütülüyor, yıkıyor, tertemiz kolalıyor da dinine aldırıldığı yok.

*Lâ yübâlî ehadühüm izâ selimet lehû
dünyâhu mâ kâne min emri dînihi.*

Dini, dindarlığı konusundaki kayıplarına dünyalığı yerinde ise hiç aldırılmıyor.

Para geliyor mu?

Var mı parası?

Var.

Zengin mi?

Zengin.

Dünyalığı yerinde mi?

Yerinde. Dünyalığı doğrultmuş. Bu dünyada işi iş...

Ahireti, dini?

Aldırılmıyor. Çünkü Krallar gibi hatta Firavunlar gibi yaşıyor.

Muhterem kardeşlerim!

Bu hadîs-i şerif bizim için çok önemli. Bu devirde yaşayan bazı insanların hallerini zikredilmiş görüyoruz.

Müslümanım diyen insanların hakikaten bu devirde bazısı mescidleri süslüyorlar. Ama

iç âlemleri, gönülleri harap. Elbisesini kolladığı kadar dinini kollamıyor, korumuyor.

Dünyalığı yerinde. Ahireti gidiyormuş, elden kaçıyormuş, cennete giremeyecekmiş, cehennemde çatır çatır yanacakmış, aldırıyor.

Ne biçim müslüman?

Bir mescid yapmışlar. Hep şaşarım eskiden beri.

Dikimevi, Dört Yol'dan gidilen bir semt vardı. Şöyle konservatuarın yanından çift yol. O yol, kıvrıla kıvrıla ta sitelere kadar gider. Sol tarafı da mezarlık. O mezarlığın içine kubbeli, minareli, kesme taşlı, ziynetli, süslü pahalı bir mescid yapmışlar.

O mescide harcanan parayla üç tane, beş tane köye yeni cami yapılır. O masrafla, onun parasıyla basit, böyle süslü, ziynetli olmayan beş tane, belki on tane mescid yaparım.

Yani nihayet o mescidin ebadı 20'ye 20 mi?

10'a 10 mu?

10'a 10, 20'ye 20 neyse. Abdest alma, oturma yerleri [olan] on tane mescid yaparım. Aklın almadığı tarafı şu:

Mescid yapmışsın da mezarlığın içine [neden] yaparsın?

Mezarlıkta mescidin işi ne?

Mescid dirilere lazımdır. Ölenin işi bitti, defteri dürüldü. Onun için mescide ihtiyaç yok ki. Sen asıl mescid olmayan bir yer bul, git orada yap. Süslemiş püslemiş, bir mescid yapmış. Hiç namaz kılınmaz orada. Orada cenaze namazı da kılınmıyor.

Mezarlığın gasilhane tarafı var. Gasilhane yıkanıyor, cenaze namazı da [orada] kılınıyor. Ya da Hacı Bayram'da kılıyorlar, getiriyorlar.

Yani paralar havaya [gitmiş]. Orada hiçbir şey olmaz. Kullanışlı, işe yarar, iş yapmak lazım.

Bu adamlar neden böyle yapar?

Parası var. Bir kere hikmetsiz, dengesiz kafaları iyi çalışmıyor. Sormuyor da. Yaşlı başlı, güngörmüş bir mübarek zata git.

“Nasıl yaparım?” diye sor. Mescid bina ediliyor, sevabı [al].

Mescidin sevabı neredendir?

İçinde namaz kılındığı, ibadet edildiği zamandır. İçinde ibadet edilmeyen çölün ortasına mescid yapmışsın. Kum fırtınaları esiyor.

Ne olacak?

İn cin top atıyor. Böyle yapıyorlar. Hâl-buki insanın gönlü, kalbi, Cenâb-ı Hakk'ın (c.c.) tecelligahıdır. Cenâb-ı Hak insanın suratına, suretine yani yüzüne, şekline bakmaz. Çünkü kendisi kimisini ak, kimisini kara, kimisini sarı, kimisini kırmızı, kimisini kıvrırcık, kimisini düz saçlı yaratmış.

Kimisini mavi gözlü, kimisini zeytin gibi kara gözlü yaratmış. Yaratan kendisi. Güzelliği veren de, çirkinini yaratan da Allah. Onu da öyle yaratmış. Hastalığı, sağlığı veren de Allah. “İlle yüzü güzel olan bir insan cennetlik olacaktır.” diye bir kural yok.

“İlle yüzü çirkin kimse, beğenmediği bir gariban, cennete girmeyecek.” diye bir şey

yok. Bazen o gariban cennete girecek. Öteki süslü püslü, yakışıklı, uzaktan gördüğü zaman kadınların ağzının suyu aktığı adam, belki hiç cennetin kokusunu bile koklayamayacak.

Yakışıklılıkla ilgili değil, gönlün temizliğiyle ilgili. Gönlü pis, kalbi kötü duygularla, kötü düşüncelerle, fitne, fesat ile dolu. Ama yakışıklı, kravatlı, kravatına altın iğne takmış. Gömlekli, gömleğinin düğmeleri de altından.

Elbiseleri en pahalı, İGS veya Beymen'den giyinir. Aşağısı kurtarmaz. Ayakkabıları İtalya'dan gelecek. Ama ciğeri beş para etmez.

Allah'ın sevmediği, haram yiyen bir adam; sahtekâr, haydut, mafya reisi... Kumarhane meyhane işletir.

Allah gönle baktığına göre bizim Cenâb-ı Hakk'ın tecelligahı olan gönlümüzü temizlemeye çalışmamız lazım. İşin doğrusu, Tasavvuf dediğimiz yol da işte tam budur. Hadîs-i şerifte anlatılan noktada insana yardımcı olan ilimdir.

Gönlü nasıl temizleyecek?

İnsanın gönlü nasıl Cenâbı Hakk'ın baktığı zaman sevdiği bir gönül olacak?

b. Cenabı Hak Baktığı Zaman Nasıl Sevdiği Gönül Olacak

İşte, iş budur. Yoksa sarıkta, cübbede, kavukta, rütbede değil. Allahu Teâlâ hazretleri bizi gaflet uykusundan uyarsın ve uyardırsın. Gerçekleri görmemizi nasip etsin.

Asıl olan işlere yönelmeyi nasip etsin. Boş işlerle uğraşıp, pişman olmaktan, ahirette de perişan olmaktan korusun.

İnsanlar şu dünyada bir şeylerin peşinde koşuyorlar.

Ama bunların hangisi ahirete yarar?

Hangisi ahirette canını yakar?

O önemli. Onu düşünmesi gerekiyor.

Ve bizim en büyük üzüntümüzün, düşüncemizin ne olması lazım?

Dinimiz, dindarlığımız nasıl acaba?

Allahın sevdiği bir müslüman hali var mı, yok mu?

Hanım nasıl?

Çocuklar nasıl?

O büyük bir ölçek.

Hacı babanın asıl ölçeği nedir?

Hanımı, çocukları, torunlarında daha belirginleşir. Çünkü iş gittikçe sulanıyor. Tavşanın suyunun suyunun suyu kalıyor. Torunda daha çok belli olur. Hocamız sağ iken *rahmetullâhi aleyh*, ben Ankara'dan İstanbul'a ziyarete gittim.

c. Mehmed Zahid Hocamız ile ilgili Hatırat

Dediler ki: “Falanca safalı yerde, pahalı semtte hocamızı bir şahıs çağırdı. Bir daveti varmış. Yedirip içirecekmiş. Oraya gidilecek.”

“Peki.” bizde bindik arabaya, gittik. Sarıyer'in arka taraflarında tertemiz havalı, çam ağaçlarının yeşilliği insanı hayran ediyor. Böyle taptaze sürgünler, insanın çıtır çıtır yiyeceği geliyor. Çayır çimen yemyeşil, çok güzel bir yer.

Bir de içinden su çıkmamış mı?

Aşağıdan latif içme suyu da çıkmış. Geniş arazi; gezme yeri, kır sefası yapmak için yer uygun. Yağmur yağdığı zaman eşyayı koymak için bir de kenara bina yapmış. Sadece kır sefası yapacağı bir yer. Köşk möşk yok. Belki belediye izinde vermiyor. Boğaz manzaralı hoş bir yer.

Arabayla gittik. Arabadan inerken; “O hocam hoş geldin.” diye karşıladı hocamızı. Biz de hocamızın peşindeyiz. Adam yetmiş yaşının üstünde.

Konuşkan, zeki, zengin tüccar. Gözleri velfecri okuyor, fıldır fıldır. Bastonu mastonu belki gümüş tokmaklı, zincirler, her şey yerli yerinde.

İnerken; “O hocam! Hoş geldiniz.” İstanbul iltifatları. “Aa, hocam! Bu olmadı şimdi. Hesapta kadınlar yoktu.” dedi. Valide hanım, rahmetli de var arabada.

Arabadan inerken bu lafı söyledi. Bana göre bütün nezaketler, bütün zarafetler, bütün insanlıklar yıkıldı, gitti. Çöpe gitti hepsi. Metristepenin arkasındaki çöplüğe gitti. Ge-

len bir misafire hangi ev sahibi, “Aa! Bu olmadı.” der.

Hangi aklı başında ev sahibi, hangi g ng r m ş insan, hangi köylü kardeşimiz, Anadolu’nun mübarek tahsilsiz  mmi köylüsü gelen bir misafire:

“Aa! Sen niye karını getirdin?” denir mi?

Hiç görülmüş, duyulmuř mudur?

Hiç mi görgü yok?

Be adam! Sen İstanbul’da yaşadın.

Ben sana ne desem?

O zaman yetmiş k sur yaşındaydı.  oktan  lm řt r. Afalladım. Hocamız kale gibi: “O zaman götürelim.” dedi.

“Yok, madem gelmiş, kalsın bari...” dedi. *Fesubh nall h*. Hocamız hiç ayıbını yüzüne vurmuyor. Gayet sakin. Mukabele de etmiyor. Ben olsam o kadar dayanmam gibi geliyor.

“Hadi hanım bin arabaya. Teřekkür ederiz. Selamün Aleyküm.” dese bütün şeyin tadı kaçacak, zehir zemberek olacak. Kırk, elli kişi çağrılmış. Onu demiyor. Arif insanın hali

başka, *rahmetullâhi aleyh*. Bir cahilin cevrine tahammül ediyor, sabrediyor. Sevap.

إِنَّ اللَّهَ مَعَ الصَّابِرِينَ

*Inna'llâhe mea's-sâbirîn.*²

Cahil herif. Zırcahil. Zır zır cahil. Yani istediği kadar dairesinin duvarları diploma dolu olsun.

Böyle bir lafı söyledi mi?

Bende bitti. Bende hiç notu kalmadı. Sıfırın altına düştü. Dondu her tarafı. Hava bile dondu. Bulutlar bile dondu. Birden zaman bile dondu. Çok soğuk, her şey dondu.

“Hocam! Güzel bir yer değil mi?” dedi.

“Eh, Allah bağışlasın. Maşallah güzel...” dedi, hocamız. Ama öyle gönül koymuş gibi de yapmıyor.

Kim bilir nasıl idare etti?

“Hocam! Burası güzel. Bizim torunlar da buraya gelir.” dedi.

² 2/Bakara, 153; 8/Enfal, 46.

Hocam: “E, gençlik tabii...” dedi. Tabii doğal, olur, böyle şeyler demek.

“Kız arkadaşlarıyla gelirler, burada eğlenirler.” dedi Hacı baba. Hacı, hacı.

Fesubhânallâh. Ya Rabbi! Sen edeb ihsan eyle. Hocamızın odasında, oturduğu yerin üstünde kocaman levha vardı. “*Edeb ya Hu!*”

Ne demek?

d. Tasavvuf Tamamen Edeptir

“Ey filanca! Edebini takın.” demek. Çünkü her şey edeptir. Tasavvuf tamamen edeptir. İyi müslümanlık tamamen edeptir. Kamil insan olmak tamamen edeptir, edeb.

Edeb ne demek?

Her şeyi en ince usulüne uygun, hatasız yapmak demektir. Hatasız yapmanın kurallarına edeb derler. Oturmanın edebleri, konuşmanın adabı var. Edeb’in çoğulu adab gelir. Konuşmanın, sohbetin, arkadaşlığın adabı vardır.

Evlenmenin, düğünün adabı vardır. Çalışmanın, kazanmanın, ticaretin adabı vardır. Her şeyin adabı vardır. Öğrenciliğin, hocalığın

adabı vardır. Her şeyin adabı vardır. Onun için benim en çok sevdiğim kitaplardan biri size de tavsiye ettiğim “*Mecmaul Adab*” isimli kitaptır.

Adabı toplayan, her konudaki edebleri sünneti seniyyeye göre anlatan [bir kitaptır]. Sofuzade isimli mübarek bir Müftü Efendi, eski Osmanlı harfleriyle yazmış. Demek ki sülalesi de tasavvufla ilgili Çarşamba Müftüsü bir kimse.

Yeni harflerle de basılmış. “Yemek yemenin adabı...” diyor, yirmi otuz tane şey yazıyor. Bir kere yemeğe Besmeleyle başlanacak. Ondan sonra önünden yenilecek. Başkasının ağzına bakılmayacak. Lokmasına bakılmayacak.

“Şuna bak! Amma kocaman lokma aldı.” Tabağın ortasından yenilmeyecek, ağız şapırdatılmayacak... vesaire. Efendimiz ne tavsiye etmişse onları yazıyor. Her şeyin adabı var. Haccın adabı var. Sayfaların resimlerini çektik.

Müftü Efendi her şeyi çok güzel anlatmış. Allah razı olsun. Okumak lazım. Her şey

adabtır. Bakışın, söze başlamanın, mektup yazmanın adabı vardır.

O edepleri öğrenip her işimizi ona göre yapmamız lazım.

Ayakkabımızı giyerken hangi ayağımızla başlayacaktık?

Sağ ayağımızı giyecektik.

Çıkartırken?

Solu çıkartacaktık. Bu adab. Çünkü geçenlerde hadîs-i şerifte okuduk. “Dur bakalım.” dedim.

Ne yaptığımı ben de bilmiyorum?

Hep ayakkabı giyiyoruz, çıkartıyoruz.

Ama adabına uygun mu, değil mi? diye.

Ondan sonra ayakkabı giyerken sağdan giymeye alıştırmışım, kendimi. Çıkartırken kendime bir dikkat ettim, baktım sollu çıkartıyorum. İyi, tamam, doğru öğrenmişim. Yanlış öğrenmiş de olabilirim. Müslümanlar var; sol eline alıyor, yemeği çatır çutur, sol eliyle yiyor.

Sol elle yenmez. Yemenin adabından birisi de sağ elle yemektir. Peygamber Efendimiz; “Sağ elinle ye.” diye tavsiye buyururdu. Bir tanesi de; “Yiyemiyorum.” deyince, “Yiyemez ol.” demiş. Kızmış; “Yiyemez ol.” demiş. Adamın eli felç olmuş, yiyememiş.

Resulullah’ın emrine karşı gelinir mi?

Uğraşacaksınız. Biz sol elimizi kullanmakta, onunla yazmakta zorluk çekeriz. O da sağ elini kullanmakta zorluk çekiyor. Olsun. Resulullah söyledi diye onun hatırı için uğraşacak. “Yapamıyorum.” “Yiyemez ol.” demiş.

Her şeyin adabına uymak lazım. Müslümanlar bunları unutmuşlar. Kalpleri harap, yıkık perişan. Nazargahı ilahi, tecelligahı ilahi olan kalplerinde fitne fesat dolu. Cenâb-ı Hakk’ın tecelli edeceği yer. Hocamızın çok sevdiği şiirin bir beyiti vardı.

Nasıl diyor?

Padişah konmaz saraya,

Hane, mamur olmadan.

Gönlünden, kalbinden masivallahı çıkart. Kötü düşünceleri çıkart. Gönlünü temizle.

Çünkü padişah; orası güzel, temiz olma-
yınca gelmez. Viraneye gelmez. Evet, işte
gönle dikkat etmemiz, içimizi terbiye etme-
miz, dinimize dikkat etmemiz lazım.

Dinimiz canlı, sağlam mı, elden gidiyor
mu?

Fidan büyüyor mu, kuruyor mu?

Fidanın durumu ne?

Dindarlığımız nasıl?

Yeşillenmiş, yapraklanmış, çiçeklenmiş
meyvelenmiş mi?

Yoksa ateşe atılacak odun mu olmuş?

Ateşe atılacak bir ağaç haline mi gelmiş?

Gönül kurumuş, taşlaşmış, kömür gibi
kapkara olmuş, kömürleşmiş mi?

Pür nur olması gereken gönül ne olmuş?

Ona çok dikkat etmemiz lazım. Bizim yo-
lumuz; o bakımdan Allah sebep olanlardan
hocalarımızdan, şeyhlerimizden razı olsun ki
bize güzel şeyler öğretmişler. Yaparsak, tu-
tarsak Resulullah Efendimiz'in hadîs-i şerifle-
rine en uygun olan yoldur. Millet geziyor,

dolaşıyor, çeşitli zümreleri görüyor da sonra anlıyor, işin aslının bu olduğunu.

Kardeşlerim!

Bu hadîs-i şerifler okunmayınca işin böyle olduğu anlaşılmıyor. Müftüye sorsan en iyi müslüman kendisi. Çünkü müftü, rütbesi var. Allah rütbeye bakmıyor. Hocaya sorsan en iyi Müslüman kendisi.

Neden?

Sarığı var, cübbesi var. Allah sarığa, cübbeye bakmıyor. Niyazi Mısrî:

Dervişlik olsaydı tac ile hırka,

Alırdık biz dahi otuza, kırka.” diyor, dalga geçiyor. Alırdık biz dahi otuza, kırka. Pazarlık ederdik. Çıkartırdık kesemizden, paraları.

“Kırk kuruşluk, elli kuruşluk dervişlik ver.” diye alırdık. Tac ile hırka değil ki, başına giydiğin sarıkla, sarığın yeşil olmasıyla, kara olmasıyla, beyaz olmasıyla, dilimli olmasıyla, yüksek olmasıyla ilgili değildir.

Allah (cc) nereye bakıyor?

Gönlünün temizliğine.

Dinimiz ne âlemde?

“Benim dinim iyi hocam. Şöyle sen söyleyince bir inceledim. Elhamdülillah, benim dinim iyi.”

“Peki.

Hanımının, çocuğunun dini nasıl?”

“Hocam hanıma söz geçiremiyorum. Hanım evin öteki ucunda ayrı boru öttürüyor. Ben burada gariban, sessiz sakın, duruyorum. Hocam! Hanım beni dinlemez. Başını örtmez, manto giymez. Namaz kıl derim, kılmaz. Oruç tut derim, tutmaz.”

“Peki, yazık, çok acıdım sana da çocuklar nasıl?”

“Sorma hocam! Onlar da hep analarının tarafını tutarlar. Bana düşman gibi bakarlar.” Evde düşman gibi bakılan hacı babalar çok.

Neden?

“Sakallı...” diye kızıyorlar. “Namaz kıl.” diyor diye kızıyorlar. “Amma geveze ha. Kaç defa söyledi.”

Kepaze, terbiyesiz! Sen de namazı kılmadın. Günahı işlemekten ve işlemeye [devam etmekten] utanmıyorsun. Hacı dede onu söyledi diye suç oluyor.

Gelin, oğul, kız, torun kızar. Komşular, arkadaşlar kızar.

Polis memuru bir daireye tayin oluyor, gidiyor. Herkes böyle yorgun, öküzün sabana baktığı gibi böyle ters ters bakıyorlar.

Bu adam nasıl?

Arka tarafta tahtanın üzerinde namaz kılıyor. Yüzlerini buruşturuyorlar. Bu adam rüşvet almaz. Bizim tezgâh bozuldu.

Şimdi ne olacak?

Ne yapalım?

Bunu bir başka bir yere sürdürelim. Hoşlanmıyorlar. Doğru söyleyeni dokuz köyden kovuyorlar. Çok bunun misalleri. Ben bunları misal olarak söylerken bana [nakledilen] hakiki olayları anlatıyorum. Belki şaşırıyorsunuz.

“Hocamız, bu misalleri nereden buluyor?

“Böyle şeye ben de rastlaştım.” diyorsunuz. Ben de rastladım, bana da anlattılar da oradan biliyorum.

Bu devirde müslüman olmak ve onu sürdürmek hem kolay, hem çok zor. Mücahit olursan, höt dersen, dosdoğru gideceğim dersin çok kolay.

Bir köylü dayının hali gözümün önünden hiç gitmiyor. Görmedim ama hayalimde canlanıyor. Çok hoşuma gidiyor. Buna bir adamı methetmişler. demişler ki; “Bir adam var. Ağzından bal yağ akıyor. Efendim şöyle adam, böyle adam.”

Ben o adamı tanıyorum. Tombul tombul parmakları vardı. Tombul sarkık sarkık yanakları, güzel gözleri vardı. Çehresi güzeldi. Boyu posu yerindeydi.

Beş parmağında beş yüzük, bu taraftaki beş parmağında da beş yüzüğü vardı. Yüzükler herhalde sıradan beş kuruşluk işportadan alınmış yüzükler değildi. Taşlı taşlı yüzükler, pırl pırl insanın gözünü alıyor.

Tonton, kucağına alıp hoplatacağın geliyor. Sevimli, yakışıklı, boylu poslu, cübbeli, sarıklı [bir adam].

Sülalesi de tanınmış bir sülale. Babalarının, dedelerinin bir yerde yaptığı mescid ve tekke var. Orayı methetmişler. “İşte bu adama gidelim bir cuma günü...” diye bizim köylü dayıyı götürmüşler. Seneler önce bu.

Sonra Diyanet, çok sapık şeylerini gördüğü için onun hocalığını aldı. Bu köylü dayı, bu hoca denilen kimsenin camisine [Cuma namazına] gitmiş, oturmuş.

Adam çıkmış iyi, tatlı, edalı, edebiyatlı konuşuyor. Yüzü tatlı, herkes bayılıyor, yamuluyor, eriyor. Ağzının suyu akıyor, damlıyor. Ağlayanlar, ah, vah edenler, manzara, sahne, ortam, her şey gayet güzel. Televizyonluk.

Köylü dayı arada saate bakıyormuş. Allah Allah, *fesubhanallah*. Bir saat oldu. Bir buçuk saat oldu. Öğlenin vakti geçiyor. Telaşlanmaya başlamış. Kalkmış. “Hocam! Sohbetin tatlı ama ikindinin vakti yaklaştı. Cumayı daha

kılmadık.” demiş köylü edasıyla. Samimi söylemiş.

“Terbiyesiz, otur, otur!”

“Ne olacak?” demiş.

“Efendi hazretleri konuşuyor.

Mübareğin sohbetini kesmek, böyle şey yapmak olur mu?

Namazın kazası var, sohbetin kazası yok.” demişler etraftan. “Çekilin önümden.” demiş. Gözümün önüne geliyor, bu sahne. Cuma gitti zaten, adamın yüreği yanıyor.

Şimdi oradan çıksa hangi camide Cuma kılacak?

İlk vakti gitti. Bunlarında kılmayacağı anlaşıldı. Sohbetin kazası yok.

Cumanın kazası var mı?

Onunda yok. Ama işte böyle yutturuyorlar. “Çekilin önümden.” demiş. Şöyle öndekileri ittirmiş. “Allahu ekber.” demiş. Zavallı Cuma kaçınca öğle namazını kılmış.

“Çekilin...” diyebilmek lazım bu devirde. En iyisi de boyaya, reklama aldanmamak, yanılmamak.

Eğer ışığa, boyaya, reklama aldanırsan Mehmed'im nereye gider?

Aldananlar, dosdoğru Brisbane City'e, merkeze, Elizabet'e, ana caddelere [gider]. Barlar, pavyonlar, en çok ışıklar; kırmızı ışıklar, yeşil ışıklar, dönenler, yananlar orada var.

Öyle değil mi?

Ben oralara gitmedim. İşte oralarda var. Ben orada işyeri olan kardeşlere acıyorum. Allah yardımcısı olsun.

Ben oralardan geçerken bile;

“Acaba başıma taş yağar mı? diye korkuyorum.

Apartmanların yukarıları devrilir. Allah devirir. Üst taraflardan aşağıya taş yağar.” diye korkuyorum. En iyisi kötülüğün yanına gitmemek. Ama karşılaştığı bir olayda da şöyle bir düşünmek.

Kur'ân-ı Kerim ne diyor?

Peygamber Efendimiz ne yapmış, nasıl yapmış?

Ona göre davranmak. Mühim olan kalbi temiz tutmak. Dini canlı tutmak. Dininin za-yıflamaması esas.

Bir hadîs-i şerif daha var aşağıda. Bunu da okuyalım. Üç hadis olmayacak ama iki hadis olsun. Uzun sürdü zaten. Onlara kızdı-ğım dan sözü uzatıyorum.

شِرَارُ أُمَّتِي الَّذِينَ غَدُوا فِي النَّعِيمِ، وَغَدُوا فِيهَا،
الَّذِينَ يَا كُلُّونَ أَطْيَبَ الطَّعَامِ، وَيَلْبَسُونَ لِينَ
الثِّيَابِ. هُمْ شِرَارُ أُمَّتِي حَقًّا حَقًّا، وَإِنَّ الرَّجُلَ
الْهَارِبَ مِنَ الْإِمَامِ الظَّالِمِ لَيْسَ بِعَاصٍ، بَلِ الْإِمَامُ
الظَّالِمُ هُوَ الْعَاصِي. أَلَا لَا طَاعَةَ لِمَخْلُوقٍ فِي مَعْصِيَةِ
الْخَالِقِ. الدَّيْلَمِيُّ عَنْ ابْنِ عَبَّاسٍ.

Şirâru ümmetî'llezîne guzû fi'n-naîmi,
ve guzû fîhâ, ellezîne ye'külûne atyabe't-
taâmi, ve yelbesûne lîne's-siyâbi. Hüm şirâru
ümmetî hakkân hakkân, ve inne'r-racule'l-
hârîbe mine'l-imâmi'z-zâlimi leyse bi-âsın,

*beli'l-imâmu'z-zâlimu hüve'l-âsî. Elâ lâ tâate li-mahlûkın fî ma'siyeti'l-hâlikı.*³

İbn-i Abbas *radıyallahu anhuma*'dan rivayet edilmiş. Şeyhimiz Gümüşhaneli hazretleri: “Bu konuda çok hadîs-i şerifler var.” diyor. Yani bu konuyu destekleyen demek istiyor. Peygamber Efendimiz buyurmuş ki:

Şirâru ümmetî, benim ümmetimin en kötöleri. Ümmet-i Muhammed'den ama Peygamber Efendimiz sevmiyor. Kötöleri, cıvkı, cıvıkları, yenikleri. Buğdayın kurtlusı, işe yaramazı,

Ellezîne guzû fi'n-naîmi,

Nimetler içinde yaşarlar.

Ve guzû fîhâ.

Ve nimetlerle beslenirler. Nimetler içinde yaşıyorlar, nimetler içinde besleniyorlar.

Ellezîne ye'külûne atyabe't-taâmi.

En güzel yemekleri yerler.

³ İbn Ebi'd-Dünyâ, *el-Cû'*, I, 113, r. 173; İbn Ebi'd-Dünyâ, *es-Samt ve âdâbü'l-lisân*, I, 111, r. 150; İbn Ebi'd-Dünyâ, *Zemmü'l-ğıybe ve'n-nemîme*, I, 8, r. 12; Beyhakî, *Şuabu'l-îmân*, VII, 459, r. 5281; İbn Adî, *el-Kâmil*, VII, 4.

Ve yelbesûne lîne's-siyâbi.

En ince ipekli mipekli, yumuşak, güzel, mevsime uygun, terletmeyen elbiseler giyerler.

Hüm şirâru ümmetî hakkan hakkan.

Gerçekten, gerçekten onlar benim ümmetimin en şerlileridir.

Peygamber Efendimiz burada konuyu başka bir tarafa çeviriyor. Anlaşıyor ki bu adamlar dünya zevkine dalmışlar. Ahirete göre çalışmıyorlar. Dünyanın nimetleri içinde böyle gamsız yaşıyorlar.

Ve inne'r-racule'l-hâribe mine'l-imâmi'z-zâlimi.

Zalim imamdan, önderden, zalim idareciden, emirden, zalim yöneticiden kaçan adam;

e. Zalim Bir Yöneticiden Kaçan Asi Değildir

Leyse bi-âsın.

Asi değildir.

beli'l-imâmu'z-zâlimu hüve'l-âsî.

Aksine o zulmü yapan, o zulümkar idareci, asıl asi olan odur.

Şimdi İslam'da bir kural var. Peygamber Efendimiz hadîs-i şeriflerde bildiriyor. Müslümanlar önderine, önderlerine itaat edecek. İtaat etmezse, söz dinlemezse, kaçarlarsa asi olurlar.

Mesela; Hz. Ömer'in zamanında, Ebu Bekri Sıddık'ın zamanında, Hz. Ali Efendimiz'in zamanında imamın sözünü dinlemiyor. "Askere gel." diyor, gitmiyor. "Cihada çık." diyor çıkmıyor. [Emri yerine getirmeyen asi olur.]

Ama yönetici kendisi zalimse, adam zulmüne alet olmamak için ondan kaçmışsa [asi değildir]. Adam yamuk işler yapıyor, o zalim idareci asidir. Kaçan da bir suç yok. İdareci iyi insan olsaydı ondan kaçmak suç olurdu. El birliğiyle itaat etmesi lazımdı. Ama bu durumda asıl o idaresi asidir.

Elâ.

Dikkat edin, gözünüzü açın, uyanın ki, Peygamber Efendimiz mühim bir hakikati

söylüyor. Elâ, uyarı edatıdır. “Uyanın, dikkat edin.” demektir.

Lâ tâate li-mahlûkın fî ma’siyeti’l-hâlıkı.

Allah’a, Hâlık’a isyanı emrederse hiçbir mahlûka, hiçbir kula itaat edilmez.

Hâlık ne demek?

f. Allah'a İsyanda Hiçbir Kula İtaat Edilmez

“Yaratan Allah!” demektir. Bir yönetici, Hâlık Teâlâ hazretlerine isyan olacak, Allah’ın emrine aykırı bir şeyi emrederse öyle kimseye itaat yoktur. Dikkat edin ha...

İtaat sadece nedir?

İyi yolda olursa, Kur’ân yolunda, hadis yolunda olursa onadır. İşte yüksek rütbeli şahıslara itaat edenler buradan hapı yutacaklar.

“Ne yapalım? Biz de emir kuluyuz.” diyor.

“Emir kulusun ama zulmü yapıyorsun.”

“O emretti.” diyor.

“O emretti ama sen uyguluyorsun. Uygulamazsın.”

“O söyledi ne yapayım?”

Peygamber Efendimiz ne buyuruyor?

“Allah’a isyanı emrederse, Hâlık’a isyanda mahlûka itaat yoktur.” diyor. İşte buradan çok kimseler hapı yutacak. Çok particiler hapı yutacak. Çok zalim idarecileri destekleyen ordu mensupları, halktan ona rey verenler, onun sözünü dinleyenler, hepsi hapı yutacaklar.

Saddam Hüseyin’in ordusu mensupları hapı yuttu. Bilmem falancanın filancanın ordusu... Çünkü tek başına adam bir şey yapamaz. Etrafıyla çeteyi kuruyor. En büyük çete hükümet. Halk baş edemiyor.

En büyük mafya ne?

Çapı en büyük mafya hangisi?

Hükümet.

Hükümet mafya oldu mu?

Ne yapacaksınız?

Çare yok. Gücü yetmiyor, zavallı şimdi. İşte buradan hapı yutacaklar. Kime itaat ettiğini bir düşünsün, bakalım.

Kimin hangi sözünü dinliyor?

Herkes onu düşünsün. Onu düşünmeyenlerin hepsi çatır çatır, cayır cayır cezayı çekecekler.

Allahu Teâlâ hazretleri bizi sapasağlam müs-lüman eylesin. “Eğriye eğri, doğruya doğru...” diyenlerden eylesin. Hakkı desteklerim. Batılın karşısına çıkarım. Emri maarufu, nehyi münkeri yaparım. İyiliği emrederim, kötülüğü de engellerim. Kötülüğü yanımda yaptırtmam. “Yapamazsın. Ben varken yapamazsın.” Bir profesör arkadaşına yukardan emir gelmiş. “Kızların başını açacaksın.” Dekan: “Benim ölümü çiğnemedi kızıların başını açamazsınız. Ben burada durdukça, burada durduğum müddetçe sen onun başını açamazsın.” demiş. İdare etmiş. “Aferin! Aferin!” dedim.

Bir tane vefat eden arkadaşım vardı. Deli dolu bir adamdı. Allah kusurlarını affetsin. Yurtta bir müddet beraber kaldık. Her gün birisi nöbetçi olurdu. Sabah namazına uyanları vakitlice kaldırırdı. Namaz kılınсын diye mescide çağırırdı. Bunun başına gidenler ölür ölür, dirilirdi.

Bunu uykudan kaldırmak deveye hendek atlatmaktan zordu. Sonra profesör oldu. Akıllı fikirli ama gevşek yetişmiş. Uykusu derin sabah namazına kalkamıyor. Çıkamıyor, derin kuyudan yukarıya, kılamıyor.

İmtihan olacak, Asistanı koşa koşa gelmiş. Bir şehirde, söylemiyorum. Vefat etti. demiş ki: “Hocam!”

“Buyur, ne var?” demiş.

Çünkü asistan telaşlı geldi. “İmtihana bir iki tane başörtülü kız geldi.” demiş.

Tepesi atmış. Namazsız kendisi, ama imanı var. İmanlı muhitte yetişti. Bizim yurttaki. Tepeden inme birisinin tavsiyesiyle geldiği için bir şey diyemedik. Yoksa almazdık. O bizim elekten geçmezdi. Biraz da ağzı bozuk, efeliği de var.

“Sana ne ulan?” demiş, asistanına.

Böyle söyleyince asistan şaşırılmış. “Efendim genelge var, emir var. Hani başörtülüler kesinlikle imtihana alınmayacak.” demiş.

“Ulan, defol git!” demiş. Küfürbaz, deli, bir kovalamış.

Hizaya filan girmez. Belki burada anlatmam da doğru değil. Hani zulmü emrettiği zaman mahlûka itaat olmaz. İşte o zulmü yukarıdakiler emrediyor. Ötekilerde uyguluyor. Bir de diyor ki:

“Ben emir kuluyum, ne yapayım?” diyor.

Sen Allah’ın kulu musun, onun kulu musun?

Onu söyle bakayım. “Emir kuluyum.” diyor.
Bizim evde çoluk çocuk var...
Rızkı sana o mu veriyor, Allah mı veriyor?
Seni ahirette hesaba Allah mı çekecek?
Cennete seni Allah mı sokacak?
Bunun sana ahirette bir faydası olacak mı?
Ahirette zararı olacak. İşte hep dinini düşünmemek, dünyayı düşünmek misalleri bunlar.
Ahir zaman da pek çok kimse çok kötü durumdadılar. Allah bizi, müslümanları ve hepimizi korusun.

Nasıl müslüman olmak gerekiyor?

Kale, kale gibi! Öldürürler, döverler, söverler, hapse atarlar, hapse tıkarlar, şöyle yaparlar, böyle yaparlar.

Yunus ne diyor mübarek?

Eğer beni öldüreler.

Külüm göğe savuralar.

Toprağın anda çağıra.

Bana seni gerek seni.

Öldürdükten sonra yakacaklar. Küllerini göğe savuracaklar. “Ya Rabbi! Bana sen gereksin. Öldürüp yaksalar, rüzgâr üfürse dağılsam, havada benim küllerimin taneleri, zerreleri bile: ‘Ya Rabbi! Ben seni, senin rızanı istiyoy-

rum. Senin kulunum, sana kulluk ederim.” der.” diyor. Yunus’taki şevke bak, aşka bak. Öğretmiş, herkes biliyor. Ama yaptığı gibi yapmak zordur. Sözü dinlersin de dediğini yapmak kolay değil. Allah yardımcımız olsun. Kendi halimizle hiç övünmüyoruz. Hepimizin çok kusurları var. Çok kusurlu müslümanız. Allah yardımcımız olsun.

Allah bizi kusurlardan kurtarsın. İyi Müslüman etsin. Cenab-ı Hakk’ın bize, kullarına ihtiyacı yok. Cenab-ı Hak bizi cennete sokmaya da mecbur değil. Kimse onu zorlayacak da değil. Kim asi olursa cehenneme gider. Kim emrini tutarsa cennete gidecek.

Peki, hocam kaç kişi cennete gidecek?

Kaç kişi cehenneme gidecek?

Peygamber Efendimiz diyor ki:

“Bir beyaz öküzün derisini kesseler, yaysalar...” İki metre, üç metre deri, bayağı büyük bir şeydir. Sığır derisi bu, beyaz. “Onun üzerinde bir tane siyah kıl olsa, yahut siyah bir öküzün derisinde bir tane beyaz kıl olsa;

Osman kardeşim, o beyaz kıl kadar az olacak. Öteki kılların yanında o beyaz kıl kadar az olacak.

Öteki kıllar ne kadar çok?

Bu ne kadar az?

Cennete girecekler.

Cennetin darlığından mı?

Hayır. Cennet o kadar geniş ki geçen gün bir hadîs-i şerifte okuduk. Bazı yerler bütün cennetlikler girdikten sonra boş kalacak da Cenab-ı Hak başka yaratıklar yaratacak da oralara onları iskân edecek diye.

Bütün insanlar, hepsi iman etseler cennette yer var. Bütün insanlar hepsi kâfir olsalar cehennemde yer var. Her insanın cennette ve cehennemde gidebileceği yer hazır. Kendisi dikkat etsin. Kendisi kendisini kollasın.

Cenab-ı Hak ne yapıyor?

وَاللَّهُ يَدْعُوا إِلَى دَارِ السَّلَامِ وَيَهْدِي مَنْ يَشَاءُ إِلَى

صِرَاطٍ مُسْتَقِيمٍ

*Vallâhu yed û ilâ dâri's-selâmi. Ve yehdî men yeşâü ilâ sırâtin müstakîm.*⁴

Allahu Teâlâ hazretleri herkesi *darusselam* olan cennetine çağırıyor. Davet ediyor. Cen-

⁴ 10/Yunus, 25.

netine herkesi davet ediyor. Allah çağırıyor.
Allahu Teâlâ hazretleri:

وَأَنَّ اللَّهَ لَيْسَ بِظَلَّامٍ لِلْعَبِيدِ

Ve enne'llâhe leyse bi-zallâmin li'l-abîd.

“Ben kullarıma zulmedici değilim.” buyuruyor.

وَلَكِنَّ النَّاسَ أَنفُسَهُمْ يَظْلِمُونَ

Ve lâkinne'n-nâse enfüsehüm yazlimûn.

İnsanlar kendilerine zulmediyorlar. İnsanlar kendilerini yakıyorlar. İnsanlar kendilerini mahvediyorlar. Hata biz de, biz insanlar da... Allah aklımızı başımıza toplayıp kendisine güzel kulluk yapmayı bize nasip eylesin.

el-Fâtiha.

Prof. Dr. Mahmud Es'ad COŞAN
Avustralya

[Bütün HADİS DERSLERİ'ne PDF olarak ulaşmak için tıklayınız.](#)

SERVER
Kürsü